

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Brudstykker af en Landsbydegns Dagbog

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 64. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich04-shoot-idm140011520074352/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

St. St. Blicher

Thiele, den 2den October 1709.

Det er ikke umuligt – det seer jeg nok. Fransk er slet ikke andet end galt Latin. Imellem en Kasse med gamle Bøger, som jeg købte, var ogsaa en Metarorphoses paa Fransk – Det traf sig ypperligt! Det Latinske forstod jeg i Forveien. Men een Ting er forunderlig: naar jeg hører dem deroppe snakke, tykkes mig ikke, der er et fransk Ord imellem – det er ikke om Ovidius, de discourerer.

Jeg kommer ogsaa til at lægge mig ofter at skyde. Naadig Herren vil endelig have mig med paa Jagten, men der kan jeg aldrig gjøre ham det tilpas: enten skjænder han eller ogsaa leer han – sommetider begge Dele paa eengang: „jeg bærer Bøssen galt, jeg lader den galt, jeg sigter galt og jeg skyder galt.“ Jeg maa have Jens til at undervise mig. „See til Jens! siger naadig Herren: Det er en Jæger! Du gaaer med Bøssen, som om det var en Høleee, Du havde paa Nakken, og naar Du sigter, seer det ud, som Du skulde falde bagover.“ Frøken Sophie leer ogsaa ad mig – det klæder hende alligevel smukt – hun har nogle deilige Tænder.

Thiele, den 7de November 1709.

Igaar skjød jeg en Ræv; naadig Herren kaldte mig en brav Garsong, og forærede mig et indlagt Krudthorn. Jenses Underviisning har frugtet godt. Det er morsomt nok med det Skytterie. – Med Fransken gaaer det nu bedre: jeg begynder at komme efter Udtalen. Forleden lyttede jeg ved Døren, da Mamsellen læste med Frøkenerne. Da de vare færdige, og gik op, listede jeg mig til at see, hvad for en Bog, de vel brugte. Hillemand! Hvor blev jeg forundret! Det var just en, som jeg ogsaa har, og som kaldes „L'école du Monde.“ Nu staaer jeg hver Dag med min Bog i Haanden udenfor og hører til – det gaaer meget godt an. Det franske Sprog er dog smukkere, end jeg tænkte; det lader Frøken Sophie nu saa nydeligt, naar hun taler det.

Thiele, den 13de December 1709.

Igaar frelste Gud min naadige Herre ved min ringe Haand. Vi havde Klapjagt i Lindum Skov. Da vi fik Graakjær for, kommer der en Vildbasse frem og lige ind mod naadig Herren. Han skjød, og traf

Brudstykker af en Landsbydegns Dagbog

Illustrationerne vises ikke
af hensyn til rettighederne.

ham rigtig nok, men det forslog ikke, og Vildbassen søger ham. Naadig Herren var ikke bange: han trækker sin Hirschfænger, og vil jage den i Bringen paa Svinet, men den gaaer midt over. Nu var gode Raad dyre – det skete ogsaa altsammen i en Haandevending, saa ingen kunde komme til Hjælp. Just i det Øieblik, som jeg vil derhen, ser jeg naadig Herren paa Ryggen af Vildbassen, og den afsted med ham. „Skyd!” raaber han til Ridefogden – som var hans Sidemand paa Venstre – men han tørde ikke. „Skyd i Djævels Skind og Been!” raaber han til Jens, idet han farer ham forbi; Jenses Bøsse kikkede. Nu vendte Bassen sig og lige hen forbi mig. „Skyd Morten, ellers rider Bassen med mig til H.....!” skreg han. I Guds Navn! tænkte jeg, holdt ham paa Bagparten, og traf saa heldigt, at jeg knuste begge Baglaarene paa Dyret. Glad blev jeg, og glade bleve vi allesammen, men mest Naadigherren. „Det var et Mesterskud, sagde han: og behold Du nu Bøssen, som Du brugte saa vel! Og hør! sagde han til Ridefogden: I Ærtekjelling! stempl mig den største Bøg i Skoven til hans gamle Moder! Jens kan gaae hjem, og sætte en bedre Steen for hans Bøsse!” Da vi saa kom hjem om Aftenen, blev der en Spørgen og

St. St. Blicher

en Fortællen. Naadigherren klappede mig paa Skuldren, og Frøken Sophie smilte saa venlig til mig, at mit Hjerter sad i min Hals.

Thiele, den 11te Januar 1710.

Er plaisant Veir! Solen staaer op saa rød, som en brændende Glød! det seer ret curieux ud, naar den saadan skinner igjennem de hvide Træer; og alle Træerne see ud, som de vare puddrede, og Grenene hænge rundt omkring ned til Jorden. Det gamle Grand Richard faaer Skam, et Par Grene ere allerede knækkede. Accurat saadant et Veir var det idag otte Dage, da vi kjørte i Kane til Fussingøe, og jeg stod bag paa Frøken Sophies. Hun vilde selv kjøre; men da et Qvarteerstid var gaaen, begyndte hun at fryse om de smaae Fingre: „J'ai froid” sagde hun for sig selv. „Skal jeg da kjøre, naadig Frøken?” sagde jeg. – „Comment! sagde hun: Forstaaer Du Fransk?” – „un peu mademoiselle!” svarte jeg. Da vendte hun sig om, og saac mig stivt i Øinene. Jeg tog en Tømmestreng i hver Haand, og havde begge mine Arme omkring hende. Jeg holdt dem vidt ud, for ei at komme hende for nær; men hvergang Kanen gav et Slæng, og jeg rørte ved hende, var det ligesom jeg havde rørt ved en varm Kakkelovn. Det kom mig for, at jeg fløi i Luften med hende, og inden jeg vidste det, var vi ved Fussingøe. Dersom hun ikke havde raabt: „tenez Martin! arretez vous!” havde jeg kjørt forbi lige til Randers eller til Verdens Ende. Mon hun ikke vil ud at kjøre idag igjen? Men der kommer Jens med naadig Herrens Bøsse, som han har gjort reet – saa skal vi paa Jagt.

Thiele, den 13de Februar 1710.

Jeg er ikke rigtig frisk. Det er ligesom der laae en tung Steen paa mit Bryst. Maden gaaer fra mig, og om Natten kan jeg ikke sove. Sidste Nat havde jeg en forunderlig Drøm: det bares mig for, at jeg stod bag paa Frøken Sophies Kane, men med et sad jeg inden i Kanen, og hun paa mit Skjød. Jeg havde min høire Arm om hendes Liv, og hun sin venstre om min Hals. Hun bukkede sig og kyste mig; men idet samme vaagnede jeg. Ak! jeg vilde saa gjerne have blevet ved at drømme! – Det var en rar Bog, den hun laante mig; jeg diverterer mig med den hver Aften – hvem der engang kunde blive saa lykkelig, som den tartariske Prinds! – Jo mere Fransk jeg læser, jo bedre synes jeg om det; jeg er nærved at glemme mit Latin derover.